

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 751/2019

11.09.2019. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездана Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Михајло Антонијевић, адвокат из ..., против тужене основне школе „ББ“ ..., коју у ревизијском поступку заступа Малина Ђокић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 793/18 од 11.10.2018. године, у седници већа одржаној 11.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 793/18 од 11.10.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 585/17 од 27.12.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништена су као незаконита решења тужене број ... од 31.03.2014. године, решење број .../... од 30.06.2014. године и решење број .../... од 14.07.2014. (16.07.2014.) године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 186.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 793/18 од 11.10.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Испитујући правилност побијене пресуде у смислу члана 408. ЗПП, (“Службени гласник РС“ 72/11...55/14) Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема значаја навод ревизије о битној повреди из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер она не представља дозвољен ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код тужене на радном месту наставника Закључком тужене од 31.03.2014. године покренут је дисциплински поступак против тужиоца због основане сумње да је учинио повреду забране физичког кажњавања из члана 45. Закона о основама система образовања и истог дана решењем директора тужене од 31.03.2014. године, тужилац је удаљен са рада. Решењем директора тужене од 14.05.2014. године, тужиоцу је изречена дисциплинска мера престанка радног односа и одузета му је лиценца, због повреде забране физичког кажњавања учињене на тај начин што је дана 19.03.2014. године, у току одржавања наставе, после више усмених упозорења, ученика ВВ левом руком обухватио око врата, а затим га средњим прстом десне руке, ударио у главу због чега је ученик имао лакши потрес мозга. По приговору тужиоца школски одбор тужене је укинуо првостепено решење, па је директор тужене у поновном поступку дана 30.06.2014. године, на расправи одржаној у одсуству пуномоћника тужиоца, адвоката Михајла Антонијевића, који на исту није био уредно позван, закључио расправу и донео друго оспорено решење, којим је тужиоцу изречена мера престанка радног односа и одузета лиценца за рад. Против наведеног решења директора школе тужилац је поднео приговор који је оспореним другостепеним решењем школског одбора од 16.07.2014. године, одбијен као неоснован. Тужбу за поништај коначног решења о престанку радног односа поднео је дана 05.08.2014. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да дисциплински поступак није законито спроведен, јер је тужена повредила тужиочево право на одбрану.

Одредбом члана 142. Закона о основама система и образовања и васпитања („Службени гласник РС“, број 72/09, 52/11 и 55/13) прописано је да запослени мора бити саслушан са правом да изложи своју одбрану, сам или преко заступника а може и за расправу да достави писмену одбрану (став 3) да изузетно расправа може да се одржи и без присуства запосленог под условом да је запослени на расправу уредно позван (став 4) и да се на остала питања вођења дисциплинског поступка сходно примењују правила управног поступка (став 5). Како су у поновном дисциплинском поступку против тужиоца одржане две расправе од којих је на последњу расправу заказану за 30.06.2014. године, позван само тужилац, али не и његов заступник, па је расправа одржана у одсуству именованог заступника тужиоца, адвоката Михајла Антонијевића из ..., који на исто уопште није био позван, а са чим се тужилац као странка у дисциплинском поступку није изричито сагласио, правилан је закључак нижестепених судови да су оспорена решења тужене о изрицању дисциплинске мере престанка радног односа тужиоцу неправилна и незаконита, јер у поновном дисциплинском поступку тужиоцу није омогућено право на одбрану.

Супротно ревизијским наводима, због ускраћивања права на стручну одбрану које право тужилац има током целог дисциплинског поступка укључујући поновљени дисциплински поступак (без обзира на разлог непозивања) представља битну повреду дисциплинског поступка која води поништавању решења о изреченој дисциплинској мери.

Тужена у ревизији понавља да је тужилац учинио повреду забране физичког кажњавања из члана 45. Закона о основама система образовања, која је морала бити санкционисана престанком радног односа, али по налажењу ревизијског суда ови наводи тужене нису од утицаја на доношење другачије одлуке будући да је решење тужене о дисциплинској одговорности тужиоца није донето у законом прописаној процедури за вођење дисциплинског поступка.

Супротно ревизијским наводима тужбени захтев је основан с обзиром на то да је тужиоцу у дисциплинском поступку повређено право на одбрану, јер на рочишту у дисциплинском поступку које је одржано дана 30.06.2014. године и на којем је дисциплинска расправа закључена није био присутан заступник тужиоца - адвокат, који на исту није био ни позван, чиме је тужиоцу онемогућено да има браниоца у предметној правној ствари и ускраћено му је право на одбрану, па се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

У ревизијском поступку се расправљају правна, а не и чињенична питања па предмет оцене ревизијског суда нису били наводи у ревизији којима се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, јер то не може бити ревизијски разлог на основу члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију применом одредбе члана 154. став 1. ЗПП јер ови трошкови нису били нужни за вођење поступка.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одбио ревизију тужене као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић